

„Какъ да се подготви народа въ нашитѣ училища? „Какъ да се събира данъка, за да има пари въ случай на нужда?“ „Какъ да се разпорежи за лѣкуване на болнитѣ?“

Въглищарътъ пакъ така отговорилъ: „Вършете, както знаете, само се махнете!“

Пжтищата останали непоправени, параходитѣ почнали да потъватъ, войската не се изучила да стрѣля, народътъ останалъ безъ хлѣбъ и работа и всичко тръгнало назадъ. Всѣки вършѣлъ, както знаелъ, или по-добръ никой нищо не извършилъ.

IV.

Дочулъ неприятелътъ за тази неуредена държава и рѣшилъ да я завладѣе. Събрали се всички министри при царя—въглищаръ и го запитали: „Какъ да побѣдимъ врага, Ваше Царско Величество? Той иска да ви хване въ пленъ.“

Уплашилъ се въглищарътъ до припадъкъ. Станало му съвсѣмъ злѣ. Отъ царскитѣ дрехи тѣлото му се стѣгало, отъ тлѣстата и сладка храна ималъ разстройство на стомаха, отъ министерскитѣ доклади главата го заболѣла. Мжка смъртна го обхванала, макаръ че не виждалъ никого, освѣнъ черния Ефиона.

Търпѣлъ, търпѣлъ въглищарътъ и най-послѣ се измъкналъ изъ двореца. Дошълъ при своята колиба, дѣто заварилъ царя на полянката доволенъ, веселъ и засмѣнъ. Настрана стоели купъ въглища, наоколо се зеленѣяла трѣвата, птички пѣяли по близкитѣ дървета, ароматъ отъ цвѣтята се разнасялъ . . . Така хубаво било всичко, че радостни сълзи се търкулнали по странитѣ на въглищаря, за дѣто е пакъ у дома си.